

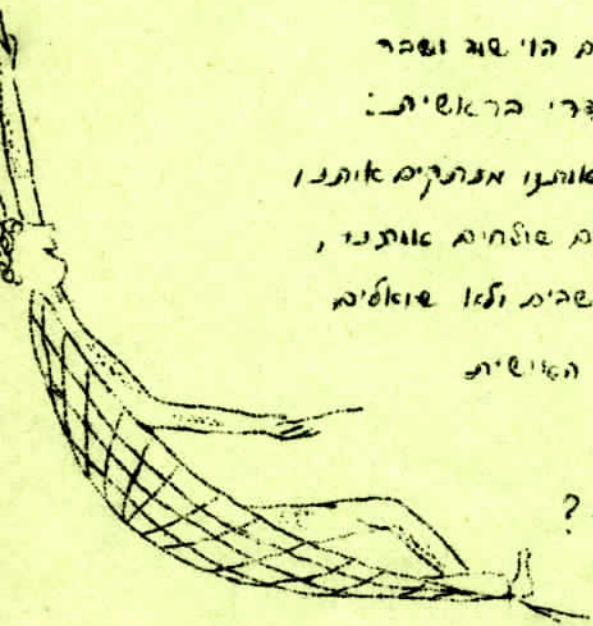
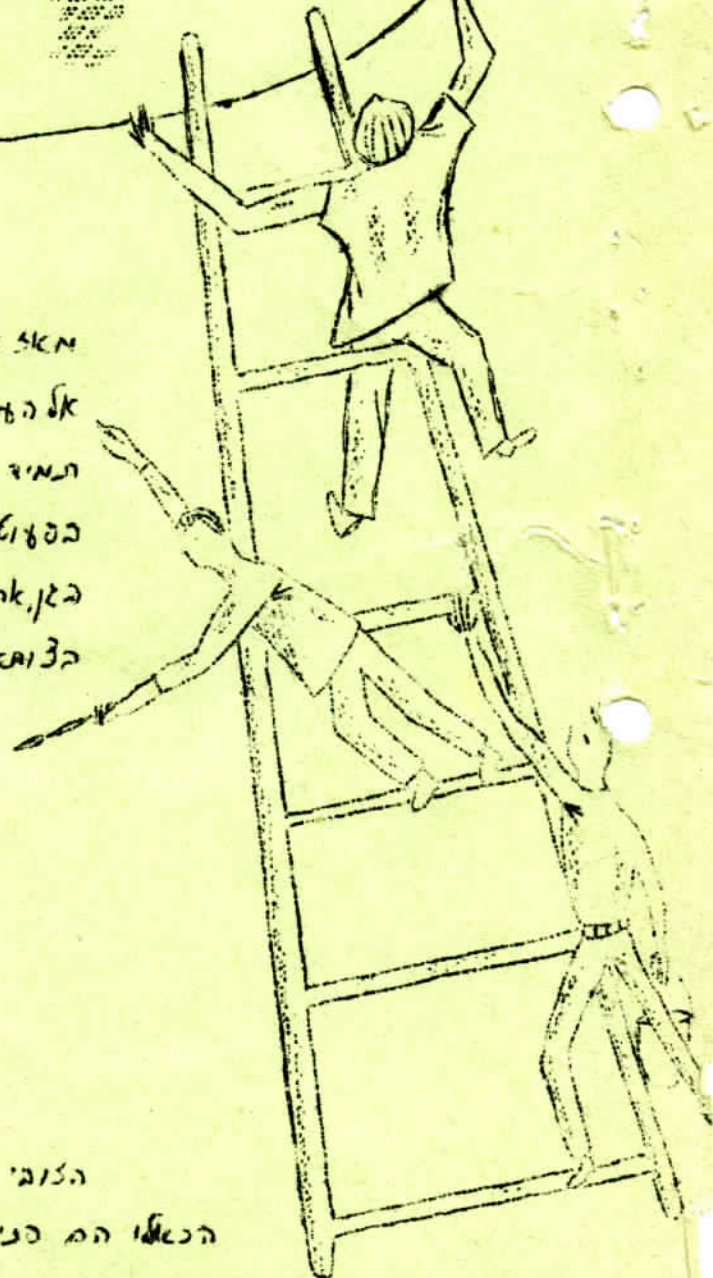
עילון חבטת הילדים בכפר-הנושיא

כאשר נכנסו לכתות
שחרנו יום מלין עם ההורים,
והקטנה רוק המטפלת
שאלו קצת סבלה
כאשר יצנו האן (מחורין)
בזית כבוי באורות
בהיות הילדים

מאז אותו רגע בו
אל העולם אנו יצאנו
תמיד אנו ביחד על המיר,
בפעולות יחדיו הרטבנו,
בזן את שוקר הילדה
בזומא הצלחתנו להעיר

אך פתאום הוי שג ושבר
נשתנו סדרי הראשית:
מפרידים אותנו מתרקים אותנו
אל בהורים שותפים אותנו,
לא מתחשבים ולא שואלים
לעצמנו האישית

הנזבי במקורית?
הכאלו הם כני הקיפוף לעתיד?

הגדי אבידור רחל

יהודה נצני עדר אסתר יעלה

שלום טוב בפגשים,

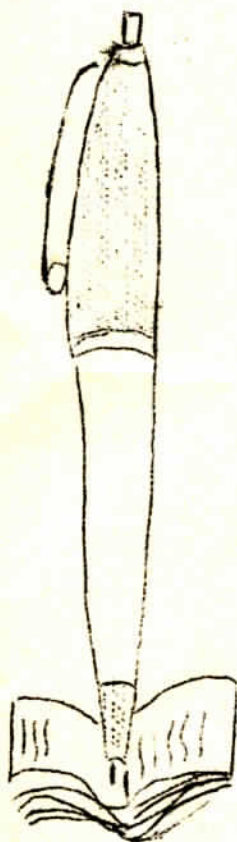
אין לנו במיוחד מה לכתוב לכם "קוראים יקרים"
אלכן בסביר לכם פחות או יותר מה תמצאו בעלון.

שורה ארוכה של טיולים אשר כל אחד מעבין ממשנהו
ומותח יותר. סימפוזיון גדול מעבין וממצה (מומלץ ע"י
גדולי מבקרי הספרות) על הליבה המשפחתית.

שיר קטן שרחל ריינס כתבה כשהיתה בכיתה ג', שיר
קטן סבטימבטלי, אך מבריק מבחינת השפה העשירה ומלאת
ההבעה. כל זה תמצאו בעלון "נשיאים".

הנתן לכם חנם! בהנחה גדולה!!!!

נצלו את ההזדמנות (שאולי לא תחזור) וקראו.

המערכת

טיול כיתה י' למד בר יהודה.

טיול זה, שנערך בין ה-16 למרס וה-22 בר, כלל את כל כיתות י' של משקי האחוד ובו היו ארבעה מחזורים בהפרש של יום אחד בין כל שני מחזורים.

לכתוב על כל חוויות הטיול יהיה בלתי-אפשרי, היות

ולשם כך יהיה צורך להוציא עלון מיוחד - אבל אנסה לתאר מעמד אחד שלא כל החבר'ה נכחו בו. בגלל הגשם השוטף שירד בשבת נאלצנו ללון במשק עין-גדי בתוך

שיכונים חצי-גמורים. דבר זה בא בדיוק בזמן כי - לפי

התכנית - היינו צריכים אותו לילה לישון תחת כיפת השמים. ונכץ באמצע הלילה פתאום נכנס מישור (עד היום אנבי יודעת מי זה היה) לדירה, ואני שומעת קול האומר: "חברי

קומו לראות שטפון! אמנם היה קר ורטוב בחוץ אבל בכל זאת יצאנו.

היינו רק שלוש בנות (שתי בנות מעמיעד ואני) כי הבנים העדיפו לישון

ורק מלמלו משהו כאשר נסינו להעיר אותם. גם יתר החבריה שהיו אתנו

במשאית (ממעלה החמישה וממשמרות) לא רצו להמיר את שקי השינה באויר

הלילה הקר (השעה היתה קרוב ל-12.00), ולכן הצטרפנו למשאית שלושתנו

אחרת - זו של גבעת חיים וקרית ערים. במשאית נתגלה לעיני מראה כזה:

כעשרים וכמה צעירים מכורבלים במעילים מנסים לשכנע את עצמם

שאכן הקימה היתה כדאית ומעלים מיחושים בקשר לכיוון הנסיעה,

מטרתה והזמן שהיא עתיד להמשך. במשאית היה רק מדריך

אחד - וגם הוא לא היה, שכן לאחר כ-5 דקות של נסיעה

נעצרה המשאית, אחד מ"מסבירי" הטיול הופיע וביקש מאתנו

לרדת. טוב, איך שאנחנו יורדים אנו רואים כי הכביש

מוצף ברוחב של כ-40-50 מ' ובעומק של 30 או 30 ס"מ.

המים זרמו במהירות די גדולה והמראה היה ממש מרשים.

4
כאן הסבירו לנו שנחל זה זה הוא נחל ערובות ושאין לנו

הרבה סכויים לראות עוד שיטפון כזה במשך הטיולים

בשנים הבאות. עמדנו במקום דקות מספר, התרשמנו - מי

פחות ומי יותר - וחזרנו למשאת לקיבוץ. בבוקר

של אחר מכן יצאנו שוב לראות את השיטפון בנחל, אך

הפעם כבר היו באפיק הרבה פחות מים.

אחד הנופים היפים ביותר שראינו בטיול היה זה שנשקף

לעינינו מן המחנה השמיני. זהו אחד. המחנות הרומאיים

המקיפים את צוק-מצדה, והיחידי שהוא גבוה יותר מן הצוק עצמו.

הירדני
ממחנה זה ראינו את כל בקעת ים-המלח. משני צדי הגבול/בצפון

ועד לסדום וצער בדרום. כמו כן ראינו את המחנות הראשון (המשוחזר)

השני, השלישי, הרביעי, והשביעי וכמו כן שאת מצדה - שעליה אפשר לכתוב

מאמר בפני עצמו.

הטיול בכללו היה מוצלח והגשם שירד בסופו רק הוסיף לרושם ולחוויה

לפי דעתי בכל אופן, בימים הראשונים של הטיול היה מזג אויר

נאה, אך לא חם מדי בכדי ללכת. כמו כן שהיו מספר פגמים

באירגון ובביצוע, אך יש רק לקוות שלהבא יתוקנו פגמים

אלה.

ירבה

://:/:/:/:/:/:/

הפעם אפתח בדבר מקורי שהינו חשוב אף יותר מן הטיול עצמו משוכ
 שדבר זה שייך אך ורק לטיולנו ולא לשום טיול אחר. המדובר הוא
 בחברתנו הקטנה שמנתה שמונה חברה.

אפתח בתאור הזקן שמניינו, הרי היא גבריאלי, מדריך בעל שער
 קומה, אשר ידע אתשמתיים של שלושה צמחים ולא חדל לבלבל את

מוחתינו בגללם. יש להם אחים ואחיות בסביבת חדרה. אף בדרך
 לנתניה רואים אותם. אמנם הם בריאים הרבה יותר מהצמחים
 שכאן, בנגב. (הללו בנגב בודאי היו חולים). לכן, אל

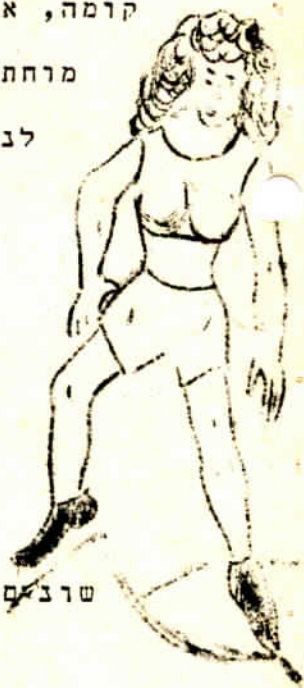
תדרשו ממני את שמות הצמחים, משום שלא אוכל
 לענות, היות ומדריכנו הדביק לכל צמח את
 אחד משלושת השמות שידע. אי לכך הנני עלול
 להחליף בטעות כגון "מלוח" לבין "ימלוח".

יתכן בכלל שהם שיבושי שמות ויתכן שהם שני צמחים
 שונים מעיקרם אך פרט זה שהוזכר אינו חשוב. בחלק המודגש
 של הטיול, היו לו כחותיו במוחניו; המדובר כאן באריזה
 ובהעמסה של הציוד על המכוניות. בכל הטיול לא קם כנגדו

שום מתחרה ולכן יכולנו לקום תמיד מאוחר מן השאר.

המעלה החשובה ביותר שעדיין לא צינתי היא היותו ג' בסלמן
 מושלם. למושט תמיד לעזרת "תלמידים" ומדוכאים ולעודדם בצורה
 בפלאה. הוא היה מאציל מרוחו על אותו אומלל, והלה היה כהרף
 עין נושא את רגליו הרחק הרחק משם.

הבאות בתור, על פי סדר התאור הלא הן שתי בנות החמד צביה
 וצילה אשר עליהן מוטל לרשת שני תפקידים, ואם לא תרשנה
 אתם רק אתם מפסידים. עליהן להשטלת כפתיחה על
 האקובומיות (אבי מניח שלאחר טבוע של הסתגלות יצחק

המשך....

יתפטר ויודה שיש טובים ממנו כך סברנו בטיול).

המקצוע השני הנבחר, (שבו אולי הן תהיינה

בנות הקיבוץ הראשונות המועסקות בו) הוא כוכבות הקולנוע.

כדי שתבינו במה מדובר, אסביר לכם ה"ל היו נעמדות בכל

מקום; אם בנחל גורר ואם במעל תמר אם במצדה ואם בעין גדי;

ומשלימות את המקום ההיסטורי הזה בכל פוזת ובכל צורה אפטרית (עם

משקפיים או בלי משקפיים, עם כובע ובלי; במכנסים ארוכות ובקצרות

ועוד הרשימה ארוכה). אורה ומרים היו צנועות יותר, בודאי חשבו

על האידיאלים של הקיבוץ, ולכן פתחו תכונה חיונית למשק הקיבוצי

והיא תורת הביטול. את התורה בכל התנאים ובכל במצבים; אם בארוחה

חפוזת בת $7\frac{1}{2}$ דקות בגבי נחל חבר ואם בארוחת ערב דשנה וחמה שמלאה

את כרסינו כהלכה.

וייזומיכה, בכרונה הנבי כותב את שמותיהם צמודים זה לזה,

משום שגם במשך הטיול היה מצב שכזה: זה עזר לזר וזר

עזרה לזה, במה אינני יודע אך מה זה חשוב.

עלי כותב שורות אלה אין מה "להלביש" עוד. סתם

הלכתי לתומי ואת שרותי אני מבצע כעת בזמן

כתיבת שורות אלה.

לפני כחדש יצאנו מהמשק בכרונה לבלות. לומר

את האמת בהביתי; במיוחד מאותו רגע, בו הופיע

זאורי אשכולי (מפקד הטיול) לפנינו, והכניס בנו מזרל

גבוה בהביתי על אף שאת מכסת ההליכה שהיטלה עלינו

היבר מבצעים במהירות מבלי להתערב על גאולוגיה, טופוגרפיה,

צמחיה וכו', כלומר הצד הלימודי של השטח אותו עברנו היה חלש

ביותר. הצד השני של המטבע, "המזרל", היה גבוה עד מאד. חברתנו

לא לקחה חלק ולא התחברה לאחרים, על כן נפולגו

מדי פעם להרריות חרוריה בעימה וטובה כגון שחיה

ורחצה בשעה שהשאר מטפסים בהרים.

אסכם בקיצור. הטיוול היה מוצלח מבחינה חברתית ומהתרשמות

(אישית) של כל אחד ואחד ומהגוף הפראי והיפה המאפיינת את מדבר

יהודה.

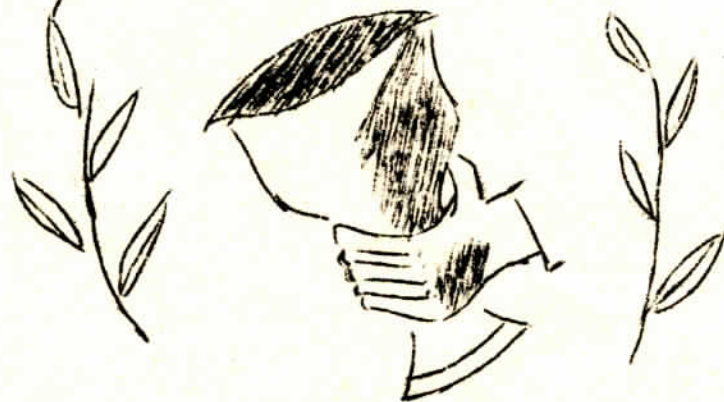
צריכים

הצד הלימודי חסר וחבל שהינו / לותר על השלמה זו.

אפרים י"א

ברכתנו להצלחת
הצעה של שצ"ק.

ברכתנו להקמת חברת
היצדים בקיבוצנו.

ש מ ח ת פ ר ר י ס - ב י ר צ י ת

יתכן שחושבים אתם שעבר הזמן לדבר על פורים, אך כתוצאה

מהתרשמותי ממאורעות חג, התעוררו בי מחשבות שונות אותן ברצוני להעלות על הדף.

אני רוצה לצאת מתוך נקודת השוואה בין שתי מסיבות, שאפשר

לכנותן "קיבוצית" ו"עירונית". במסיבה הקבוצית השמחה

טבעית כי היא נוצרת מתוך השומחים עצמם. כל הנעשה

נעשה ע"י המסובים, הקשוחים, ההופעות, הכבוד, השמחה

עצמה נוצרת ע"י המסובים, הם מביאים אותה עמם,

מקיימים אותה בצורה שלהם.

המסיבה "והעירובית" נערכה בבית מלון. האולם קושט

ע"י שלוש תזמורות במטרה לשמח את הבאים למסיבה,

שבכנסו לאולם, התישבו ליד השלחנות וחכו

שתתחיל השמחה. מאיפה? הם לבושים בנגדי

שבת, בכון שפה ושם מבסים להכריח איזה צחוק או

עליזות על-ידי אף ארוך ומגוחך מדובק על הפרצוף,

או גרב ביילון על הראש. אז מה זה שייך ולאן?

ואז מחכים שיביאו להם את שמחה - על צלחת? דרך

התזמורת הרעשנית? הישר ערך לטמחת הזו? היש תוצאה או זכרון

ממנה? המסובים הם אורחים - אורחים של מי? הם אורחים של מסיבת

פורים שבמקרה זה - רק תרוץ למסיבה. מהם האורחים אצלנו? אין. אנו

עצמנו השמחה עצמה, אנחנו תוכן המסיבה. היות הטתפתני במסיבה של

אשתקד בפעילות יותר מאשר השנה-אקחה לדוגמה. הכננו הופעה (בלי תגובה

בנקשה) שמחנו ונהננו להופיע בה - בוודאי כמו שנהנו לחזות בהופעה

השמחה טבעית. ושמחה צריכה להיות דבר טבעי לא? פורים הוא היום

שקבעו לנו-לקיים את השמחה הגדולה ביותר - ולהתפרק הוא הבעיני של פורים!

לפני שבוע (13.3.66)

(13.3.66) היינו

צריכים לצאת לטיול

השנתי אך מציוון שרב ילדי הכתה חלו
יצאנו לטיול שבוע לאחר מכן (30.3.66).

ימי הטיול התחלקו כך: שלשה ימי גשם ורוח
רצופים, ושלשה ימי שמש חזקה.

אנו ביקרנו ברב ערי השפלה ובכמה קיבוצים.

היינו בחיפה, חדרה, תל אביב, לוד, באר שבע,

אשדוד ואשקולון. כן ביקרנו בהרבה מפעלי תעשייה.

אני אספר כמה מהאירועים שארעו לנו בטיול. יום

אחד למשל, מפאת חסר מקום לינה הלכנו לישון בקרון

רכבת. לכמה חברה זו היתה חוויה, ולכמה חברה זה

היה סיוט. היו כמה שקבלו ספות אך היו אחרים

שקבלו חצי ספות והם היו צריכים להתכווץ ולנסות

לישון. הרבה חברה הלכו לישון על הרצפה, והיו

הרבה חברה שבכלל לא הלכו לישון בלילה, אני הייתי

אחד מהם.

אנו נכנסנו שלשים חברה למסעדה המכוערת של אייבי

בתן וקיווינו שאולי בזכה לראותו, אבל התאכזבנו.

ערב אחד הגענו לקיבוץ "עינת". שם היינו צריכים

ללון. משך הערב התאהבו רב הנבים בבנות עינת, וארגנו

מסיבת חשק לערב. אולם במסיבה רק בני עינת רקדו טויסט

ואנחנו התבישנו ולא רקדנו וישבנו מאוכזבים בפינה. (זה

מראה לכם איזה קיבוצניקים טהורים יש לכם!)

יום אחד היינו צריכים ללכת עם איש מהחברה להגנת

הטבע. שעמום כזה לא היה, אתם לא מתארים לעצמכם.

על כל ציפור, על כל ^ערקוב או צדף שפגשנו היינו

צריכים לקבל הסברה מפורטת של חצי השעה!! לקראת

סוף הטיול עם איש זה, כאשר הוא היה בעצר

ומסביר על חיה כלשהיא היה מקבל את ההסבר רק

צחיפה

עז

באר-

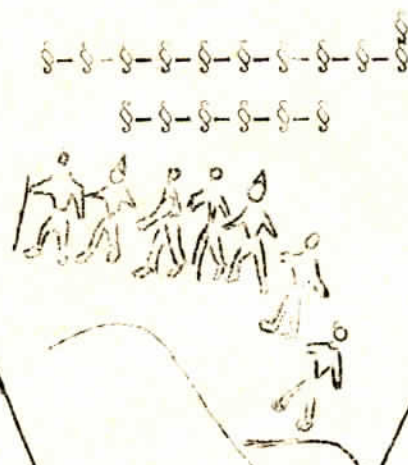
שוב

המורה. יתר החברה היו איזה מאה מטר לפניהם

בני אילת השחר הביאו כרגיל כל כך קצת
אוכל שהיינו צריכים לתת להם חצי מפמרת המזון
שלנו. כמעט כל יום היה מתנהל באוסר בזמן הנסיעה
קרב של זריקת קליפות תפוזים.
אוי הבנות המסכנות סבלו הרבה מאד.

דרך אגב "דפקנו" את קיבוץ מפלטים בכדור-
רגל, 2:5. אנו רואים להודות לבתיה שהאכילה
אותנו טוב במשך הטיול, ודאגה לכל מחסורנו.
בקיזור היה טיול לא רע!

איתן (ח')

הטיול האחרון שלנו יחד.....

הוא התחיל בצורה חטיבתית מסורתית, כשאנו מחכים

ה ט י ו ל ה א ח ר ו ן ש ל נ ו י ח ד
.....

הוא התחיל בצורה חטיבתית מסורתית כשאנו

מחכים ארבע שעות לבא מכונית החטיבה!

הטיול עצמו התחיל בצורה מאכזבת באיזור

הר הנגב. את האיזור הכרנו מטיול המכתשים.

והפעם הנסיעות היו ארוכות ומיגעות וראינו

מעט. הבטנו לעבר הר סיני-איזו ארץ רחוקה

שאינו ביכולתנו לבגוע בה - נראת כמו פני הירח, כנער פל דק עוטף את

ההרים והגבעות ומוסיף גוון מיוחד לצבעיהם המסתוריים.

החלק השני של הטיול - באיזור אילת, עיפר על הראשון. אך חלק זה

התחיל בצורה מיוחדת במינה. אנו בכנסים לביר מלחך דרך "פקעת

הירח". שהיא אפיק נחל רחב מאוד ושטוח לגמרי. הנסיעה דרכה

אורכת מספר שעות, ואנו מגיעים לביר מלחין, מקימים בשמחה את

האוהלים, פורסים שקי שבה ונכנסים לתורם מוקדם מרב עייפות אחרי

הנסיעה. בשעה אחד עשרה אלהים לשפוך עלינו את חמתו. לאורה

ולי-אוהל מיוחד בנוי לאחד וחצי איש! הגשם מטפטף אליו ואנו

בשארות בו. הגשם "נשפך" בדליים עליו ואורה מתחילה לפחד-וקמה!

מה מצחיק בלקום ? זה באמת לא מצחיק בשביל זה שלא קם- היות

וגובה האוהל הוא בערך ס"מ אחד יותר גובה מאדם שוכב.

אבל כמו שאמרתי - אורה קמה.

לאחר שיצאה, ואני הצלחתי להגיע חזרה לידי

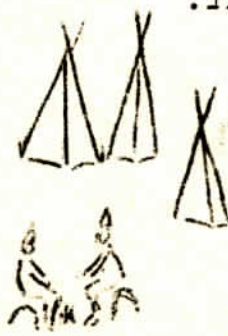
הכרה, החלטתי גם אני לקום ולגשת לאוטו. שם

משתוללים החברה-אוהלים, שקיות שינה ואנשים

בזרקים פנימה- (כי אלהים באמת כועס עכשיו

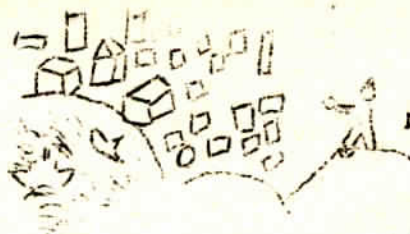
ומזיל ידמעות ענק) כולם רטובים ומטונפים,

מתישבים ומחכים לסליחה שלא באה. שרים קצת,

הולכים לישון, ועד הבוקר יושבים באוטו. אני יוצא להש...
 וכולם צריכים לקום. "תעשה כבר בפנים זה לא ישנה מאומה".
 חוזר "רטוב בחוץ". בשבע פוסק הגשם.
 מדליקים מדורות-אני לא יודעת ממה.
 מיבשים - מנסים ליבש...אי אפשר ללכת
 היום. הכל זורם וצריכים להביא את המכוניות חזרה
 לכביש. "בקעת הירח בהפכה לביצה - בלי הגזמה. ולנהג
 שלנו חולשה מיוחדת לבוץ ובמיוחד לשלוליות. ראה
 שלולית אסף את כל כוחות האוטו וזנק לתוכה ועוד
 נסה לשכנע אותנו שהדרך הזו היא היציבה ביותר. בפעם
 הראשונה - קריאה לעזרה "שקענו" וצחק כללי. ווצאים
 החוצה ודוחפים. תמונה נחמדה פשוט משעשה הענין. אך
 מי חשב אותו רגע, שכל משך מדי שלוש וחמש דקות לאורך
 35ק"מ שהוכפל בסיום היום, כשאנו מגיעים כמעט לכביש
 ולפנינו זורם נהר עמוק! חוזרים חזרה, תוך כדי נסיעה
 ודחיפה המתחלפים ביחס של שתיים לעשר דקות! מוצאים
 חבלים, ואנו חזקים קורעים אותם. בסוף היום חל
 המבצע הגדול. מכונית אחת ראתה באופן
 שלולית ענקית, ממש בריכה, ובלי לשאול
 הרבה טאלות, דהרה קדימה וישר לתוכה.
 יורד הלילה, ובהשכה בראות דמויות רצות
 הנה והנה. השעה אחת ואי אפשר להוציא
 את המכונית שהעדיפה לשחות. מכינים
 קפה עולים על שלוש מכוניות ונוסעים לבאר
 אורה. למחרת יוצאים לדרך המתוכננת עם
 רק שקיעה אחת.

74 אבל אילת - אך אילת. אני בדעת מנוגדת

לגמרי לשאר החברה בענין אילת. הדבר

האחרון שראיתי בה היא עיירת פתוח.

העיר המעניינת ביותר שבקרתי בה בארץ.

רק תביטו עליה ממצפה עמרם, או מהר

צפחות היא נמצאת בין הרי אדום, הערבה, הרי אילת וים

סוף. היכולה להמצא בפרשת דרכים, יפה יותר? הרי אדום

מאדימום לקראת ערב, מי הים הכחולים מכסיפים, שלות

ערב עם ערפל דק יורד על הערבה, ואנו יורדים מהרי אילת.

העיר חיה בתי מלון. תעשית נחשת, נמל, ציין תיירים,

אנשים מכל הארץ וכל העולם. ולמחרת נכנסים לתוך עולם

אחר לגמרי. עולם שני שלא חזה בו, לא תאר לעצמו

את יופיו. העולם שמתחת למים בים אילת, שם בין האלמוגים,

עם דגים, בצבעיהם וצורותיהם והמרהיבים, והקיפודים המקיפים

את החוף כאילו מגיבים על עושר זה מפני פגיעות האנשות.

אך האנושות הגיעה ופגעה - ורבים הם האלמוגים השבורים.

קשה היה לצאת מן הים, על אף הקור החודר לפגיעה הנסתרת

ביותר בכל עצם הגוף. אנו נוסעים צפונה-שלום לאילת,

ומשלימים את יום הגשם הגדול במכתש תמנע, שאכזב אותי

משום שהצטרכו לעבור בה במהירות. הפטריה מפליאה אך כל כך

הרבה שמענו אודותיה היא אינה מעלהבת

את ההתפעלות המגיע לה. הלילה האחרון

היה הפאטאלי ביותר, כשבפעם הראשונה

קרתה התפוצצות חברתית. חוג המארגנים

את הארוחות ארגנו חוג יאוש - והשאינו

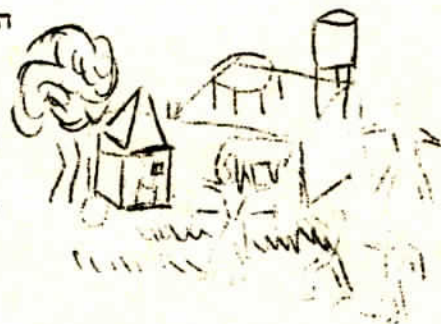
למתורכחים להשלים את מלאכתם. התוצאה

תפוחי אדמה "פורי" עם גושים נחסר טעם. בחוג היאוש השכוב

עם השקום מוצאות-הסגריות ומוצאות הקללות. אך למחרת

באמר השלום בידדות חמה. השלום לאילת, לבגב ולטיול הכיתה.

ג' יליאן (יב')

וירד ענן קטן

הוא ירד אל תוך כסן

את חיי הקרוב העין

אמן הפרח הקטן

ועל הפרח ילד

מאב מאב -

הכל תמיד אעין

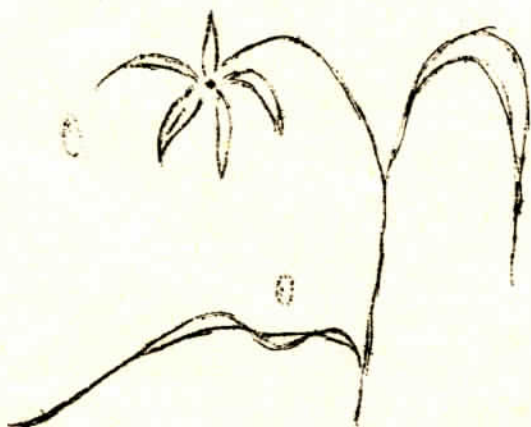
שכח אריות

את צמחוני של

לה הפרח הרבה

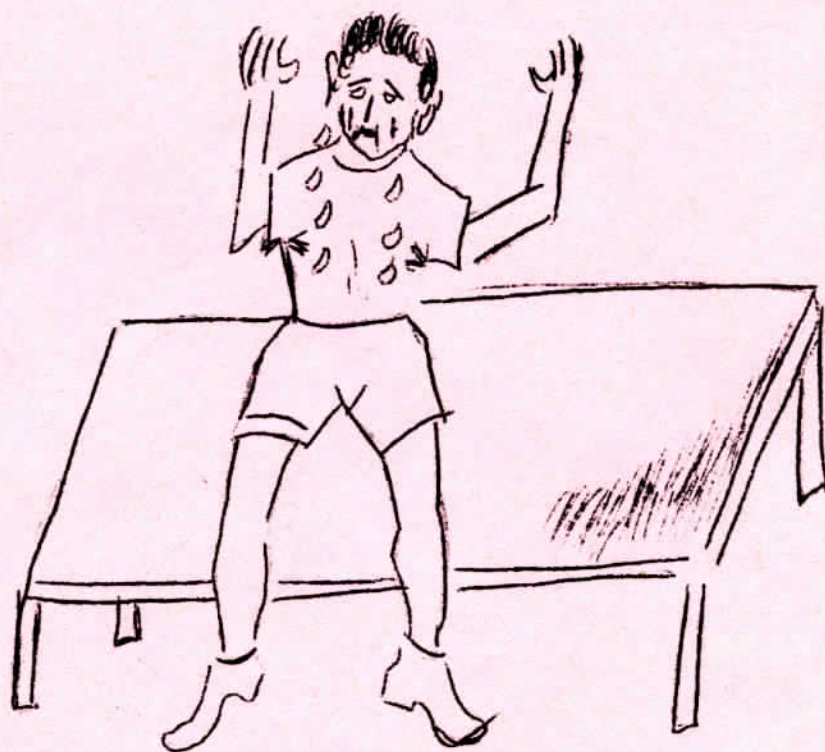
רחל ריינס

בת ג'

ה'ל'נה האשמת'ת

האזר! ("אזהרה!")

הערכת המצב

קולין: הילדים ילוננו אצל הוריהם מהוולדס עד הגיעם לגיל 13. כאשר יצאו יקבלו ההורים את השיכון הסופי-שיכון ותיקים, הילדים עצמם יכנסו לבתי צבי, עפר, המאוחד, או צריפים. כן יבנו שני בתי בעורים.

שאלה: יהיו בעיות מיוחדות?

קולין: לכמה משפחות יהיו בעיות בקשר לשיכון. ארבעה ילדים בחדר אחד זה קצת הרבה, אך ברוב המשקים לא היו קשיים. למשל בדגניה יש חדר עוד יותר קטן, בלביא הצליחו להיסתדר בחדר די קטן אפילו חמישה ילדים, ואילו בבית העמק החדר הגדול שיין לילדים והקטן להורים.

שאלה: מה יעשה בנבינים הכוללים?

קולין: שני חדרים מכל בית יהיו חדרי עזר של נ"ס. כן יהיו חדרי מלאכה כיוון שב"ס הישן יהרס. יהיה צורך בחדר אוכל וזכיות כי הילדים ימשיכו ללמוד ולאכול בבית הכולל. יש בכלל הצעה שהילדים ינוחו בצהריים בבית הכולל.

שאלה: האם ההשקעה היתה כדאית?

קולין: ההשקעה היתה עצומה אך למעשה בנינו באותו הזמן שיכון ותיקים. מעתה כל בנשת מגורים שתעשה בכפר הנשיא תותאם ללינה משפחתית. לאחר שהילדים יוצאים מחדר ההורים המשפחה תחזיר את הרהוט והיא תמשיך להחזיק שולחן וכסאות עם שהילד נכנס לצבא ואז יעברו הרהיטים למשפחה אחרת.

אורי: האם לא ינוצר עודף מיטות? הרי יצטרכו מיטות גם בבית ההורים וגם בבית הכולל.

קולין: המיטות הקיימות יעברו לבתי ההורים ואילו בבתי הילדים יהיו מיטות מתקפלות.

שאלה: אריק אמנם אתה לא בדיוק האיש הנכון כי אינך מחנך בבית אבל

שאלה:

אריק אמנם אתה לא בדיוק האיש הנכון כי אינך מחנך בבית אבל האם אתה רושב שמבחינה חינוכית, גיבוש חברתי ויכולת פיקוח של המורה, הלינה המשפחתית תוסיף או תגרע?

אריק:

יכולה לפגוע אם לא נשכה את מסגרת החיזוק. כי איבנו מסודרים בינתיים במסגרת חינוך שתענה על הצרכים. כי אחרי פעולות עשור למשל מה שנעשה ספק אם הוא חיובי.

בתוך אותו החדר (בבית כולל) יכולים להוצר יחסים חיובים אך בתור הכתה אחרי הליכה המטפלות או המחנכים אין הנעשה הכי חיובי. יחסים בין ילד למשנהו? קשה לדעת עד שלא עברנו את זה. אך אני מקוה שהמצב לא ישתנה אם המצב מגיע לזה שהחברות אינה נופלת מהחברות בתנועות החלוציות, יתכן שהשגנו משהו. חוץ מזה איני משוכנע שהיחסים בין הילדים פה חיוביים, למשל כאשר מגיע ילד חדש או כאשר יש ילד חלש אני לא בטוח שהילדים כה מוכנים לקבלו לחברתם.

בגיל ההתבגרות יש זמנים כאשר בערים ונערות רוצים להיות בגוש גדול ולכן הנופעה השלילית של כנופיה שאינה חיובית.

יניתה: מה זה קשור ללינה משפחתית!

אריק: יש פעמים כאשר משהו זקוק לשקט משלו איני חושב שימצא אותו בבית ששם יש עוד הרבה חברה.

אפריים: אנה חושב שהוא ימצא את ושקט בחדר עם אחים ואחיות קטנים?

אריק: כאשר הילד בבית ההורים הוא אינו צריך להתחרות בבני גילו ואינו צריך לשמור על מעמד מסוים. הנער המתבגר לובש מסכה עד שגמר את תהליכי ההתבגרות. הוא צריך מקום מקלט, פרטיות, ולינה משפחתית תעזור.

אני שייך אסכולה הגורסת שלהפסיק לינה משפחתית בגיל 13 זה מטגה.

בתיא ריינס: בגיל 13 הילד מתחיל להתבגר - נכנס לגיל טפס-עשרה. נכנס למבוא גליל וקשה לו להסתגל לזה. באותו הזמן

לפרטיות

זורקים את הילדים, ילדים הרגילים / זורקים אותם ביחד. ילד בגיל הטפש-עשרה צריך את הפרטיות. יש בו מאבק פנימי. בגיל הזה צריך הילד מקום להתבודד, וכן כמובן מקום להתפרעות והתפרקות גמורה. היות ואתם כל הזמן יחד אתם צריכים את השקט. ענין ממועדון הוא חיובי. יהיו לילד שתי האפשרויות - או השקט בחדר ההורים, או ההתפרקות במועדון. בבית הזה-עפר אי אפשר למצוא פינה שקטה.

אורי: אפשר לפתור את בעית השקט והפרטיות ע"י חדר קריאה. אין זה מחייב שילד ישן בלילה אצל ההורים.

קולין: אינני מסכים שצריך שהילדים יהיו בבית כולל אחרי גיל 13. אחד מהצרכים של הילד הוא לגור בחברה שלו. אני זוכר כשאני הייתי בגיל זה דוקא הייתי מבסוט מאד לחיות דוקא עם החברה. חוץ מזה הרבה פעמים יש סכסוך בין ההורים לילדים דוקא בגיל זה.

הילד יתבגר וירגיש יותר עצמאי ולפי דעתי זה מיתרונות המטק.

אריק: אני חושב שרוב מרד הנועורים מופנה דוקא אל רשת החינוך. אסתר: בקשר לפינה השקטה. אצלנו מבסים ההיפך, דוקא להיות יותר במועדון-לא מחפשים פינה שקטה, אלא להיות להפך, איפה שכל החברה נמצאים.

בתי: כי אתם רוצים להראות כמה זה לא טוב לישון אצל ההורים, אין פיקוח אליכם.

אסתר: לו היינו יושבים אצל ההורים מההתחלה יכול להיות שלא היינו מתבגדים.

גדי: לא רוצים את הפיקוח בגיל זה.

אורי: המון פעמים ההורים שלי הציעו לי לישון בחדר והיו רק

מקרים בודדים שבאמת רציתי לישון שם, וזה לא מפני שפחדתי

מהחברה, כי למשל בימים של צפניה היו קוראים לי חדר ארבע. כי לא היה משנה מה שהיינו עושים תמיד הייתי ב 4.00 בחדר של ההורים. אני לא פחדתי מהחברה למשל אז קראתי ספרים בניגוד לשאר החברה אך אצל ההורים פשוט לא רציתי לישון. אני יותר חופשי כאשר אני מזמין חברים לחדר שלי. אך אם הייתי בחדר של ההורים אז אני יודע שכמעט לא הייתי מזמין חברים כי פשוט אני לא יכול להיות חפשי כשאני יודע שההורים שלי במצאים שבי מ"מ מהחדר שלי.

יהודה: למשל הריקודים הסלונים שעכשיו איך אני יכול להזמין חברה לחדר שלי שבמצא ע"י ההורים ולנגן את התקליטים

הרועשים? ההורים יזרקו אותי. אריק: עליך להבין שיש דברים שההורים משתתפים ונוכחים ויש דברים שלא. כי למשל אני מביח שאם תרצה לצאת עם בת לאתרצה שההורים יהיו נוכחים. לכן יש מועדוני נער שאתה יכול להשתולל ולעשות מה שאתה רוצה, אך אחרי שעה מסוימת אתה לא יכול להמשיך.

אורי: יש הרבה מהאמהות שאמרו שהילד צריך מבוחה ופרטיות לא כל כך בשביל הילדים אלא הרבה בשביל עצמם.

בתיה: בגיל הצעיר כן. בגיל המבוגר לא.

אורי: דברתי עם אמא שלי והתברר לי שזה בדיוק כך. האמא דואגת. האמא מפחדת. רוצה שהילדים יהיו עלידה, כדי לדעת זהו הילדה שלי הלכה לישון ושום דבר לא יכול לקרות לה.

ה ס כ מ ה כ ל ל י ת ש ל כ ל ה י ל ד י ם

אורי: אם עד גיל 13 האמא לא הצליחה לחנך את הבת שלה, ושההורים יהיו בטוחים בילדים שלהם לא יעזור להם בגיל 18.

שאלה: מדוע היה צריך להפריד את עשור למרות שעברו את גיל ה13.

21
האם זה לא יוצר כתקדים שכל קבוצת לחץ תוכל לשנות החלטה?

בתי: הלואי

גדי: זה היה פשוט מתנה להורים המסכנים שהילדים שלהם לא ישנו בבית.

אריק: יש בזה הרבה אך אני לא הייתי משמיע את זה באותה

אירוביה. אין לזלזל בפיצוי להורים אילו. אני

חושב שגל היו מחזירים את ההיסטוריה לימים הראשונים, לא היינו עושים טעות זו והיינו ישר מתחילים עם לינה משפחתית. אך יש מאד מאד להזהר מהשפעת קבוצות לחץ.

אני חושב שהדבר נעשה כששנים שלושה הורים באו ובקשו

שיעשה כך. פשוט הקיבוץ התחשב, ואני חושב שזה דבר

חיובי. איפה שהוא היו צריכים לחתוך. אפשר לשאול

בשביל מה אם כך היו צריכים להכניס את אייל. זה היה

גורם למצב בלתי נעים. לינה משפחתית ישנה בלי שום ספק

בשביל הדורים הבאות - הדורות הבאים.

אורי: ישנו הבדל גדול בין ההתפתחות של עשור ואייל. עשור

עברו את הגיל כמעט ואייל עוד לא עברו אותו. אם בכלל

רצו לקחת גיל מסוים אז להתחיל מאייל.

שאלה: האם אתם חושבים שמבחינה חינוכית, ריגשית היו צריכים

להכניס את עשור לשנה שבתיים האלה ללינה משפחתית?

האם זה יעזור להם בבעיות ההתבגרות?

אריק: אי אפשר לענות על השאלה בקיצור. עשור היא חברה די

מלוכדת. אני חושב שכל קבוצה זקוקה למנת התגוררות

אצל ההורים. אפשר להגיד "על מנת טיסבלו". אפילו

בצורה כזאת. אני מצטער שצבי ואריה לא היו במצב כזה,

כי אני חושב שזה גבר חיובי.

- גדי: אם הילד סובל מזה, אז אין לך שום דבר שיוצא מזה.
- אריק: הבן שלי ואני בתוכח או בסכים או לא בסכים לדעותיבד
אנו להרבה זמן. אני חושב שמספר הפעמים שאנו מתנגדים
בתקף זה לזה הם על דברים שאם היה גר בלינה משפחתית
אז לא הייתי מתנגד לזה, וזה בדברים כמו: - אין אוכלים,
אין מסתפרים, אין מתלבשים. וזה חשוב.
- אורי: הבן שלך מבסוט מזה?
- אריק: אני לא מוכן לשים את בני בתוך תא הנאשים כדי שיגידו
הוא הנכבד.
- אורי: תוריד ממנו בניה, את הקליפה החיצונית. תגיד לי האם
הוא באמת מבסוט מזה?
- אריק: אני לא עושה במקום הבן שלי.
- אורי: אם אני אשאול את הבן שלך, הוא לא יענה, כי הוא יענה
כאילו מהקליפה חיצונית שלו.
- אריק: אוי אורי תפסיק להיות פסיכולוג ותפסיק לנסות לבתח,
מפני שאני לא יודע מה שהבן שלי יגיד בעוד שנתיים שלש.
- יהודה: אני שמעתי שהיו הרבה הורים שהתחשבו בכמה הורים שרצו
להכביס את הילדים שלהם ללינה משפחתית. אני רוצה לשאול,
אין אפשר להתחשב בענין כה חשוב, שקובע הרבה לעתיד של
הילדים. להתחשב בהורים אחרים וע"י כך....
- אריק: וע"י כך כביכול קפחנו ילדים רבים.
- אורי: זלזול אה? זה אומר כן. זה לא. בן מילא.
- אריק: אין עתה יכול להעמיד במאזנים הרגשת הורים. ובודאי
לחברת הילדים זה לא חשוב. אתה יכול להגיד: חברי משק
לא צריכים להתחשב בחבריהם, ואפשר להגיד שהחברים לא
צריכים להתחשב בחברת ילדים. לא תסכים.
- יהודה: חברי המשק מתחשבים בחברים אחרים לפי דעתי. זה יחס

של זלזול בילד.

- אריק: שואל אותך שוב שאלה. חברת הילדים נפגעה?
- יהודה: כן בהחלט בהחלט!!! אני מרגיש שאני כל כך נפגע.
- אריק: אני חושב שזה גרם לליכוד עוד יותר חזק. אתם תגעתם לנקודה מסויימת, שהגעתם לנקודת רוויה, שהיה במאס כבר לראות את אותם הפרצופים אני חושב שכשאתם רצים למועדון יש בזה הרבה מהדוקא.
- אסתר: אריק זה לא נכון.
- אריק: אך אני לא בטוח שפגענו בחברת הילדים.
- אורי:למה נחית הולכת לישון אצל דיבה? דוקא?
- אריק: אני לא בודק מה המצב אצל הורייך. כאן לא המקום לחשוף בעיות. אני לא חושב שזה מקום לפיתוחים.
- נועה: גם אני חושבת שליבה משפחתית זה דבר די טוב. אבל לא בשבילנו.
- אריק: והיום ישאלו את החברה מאייל וגם הם יגידו שזה לא טוב.
- נועה: אנחנו בכלל לא רצינו את הליבה המשפחתית. אף אחד לא רצה. באייל יש די הרבה שרוצים את הליבה המשפחתית.
- אריק: לא כיום.
- בתי: תראו. עשור ועפר מוכרחים להביד שלא רוצים.
- אורי: בתי ההורים יודעים אם הילד שלהם רוצה בליבה משפחתית.
- אריק: זה כאילו שאתה שואל את הילד אם הוא רוצה להוולד או לא.
- אורי: זה בכלל לא קשור.
- אריק: אני מצטער אני מצטער אני צריך לגשת לאסיפה. בלעדי הם לא יסתדרו חוץ מזה אני צריך לתקן * מחברות וזה עוד יותר חשוב.

בנוסף לזכוה הבאנו דעות של ילדים שפשוט הלכנו ושאלנו
את מי שפגשנו והרי הם.

שדונה שלומית, אמיר, תמר, עמליה, ציונה, עודד וטליה אמרו טבעים להם
לישון עם החברה ולהיות כל הזמן עם כולם.

לא רוצים לישון עם ההורים הם מיקי וגדעון (כי משעמם ואין
מה לעשות בבית) וכן גם נעמי ודוידה (לא רוצה לישון עם ההורים
מפחדת להיות בודדה).

ליואב אין בימוק.

איתי וארנון בעד. הראשון לא אכפת לו כי אפשר, אחרי שההורים הולכים,
להתאסף עם כל החברה. השני מעדיף לישון עם ההורים.

יואל ואילנה אומרים קודם בעד אך חוזרים בהם ואומרים שהם בגד.
הדסה מוכנה לשתי האפשרויות. טוב לישון עם החברה אך אפשר לעשות
חיים בחדר ההורים?

אריאל: "מפחד להרגיש בודד."

רותי ח: בגד. אסור לקרא עד מאוחר ולכן היא לא אוהבת
את הלינה המשפחתית.

ואחרון אחרון חביב.

"ילדים גדולים צמונו לא צריכים להכנס ללינה משפחתית. ילדים
קטנים כן!"

זו דעתו של אמנון המתנגד בתוקף.

המראוייבית - דינה בן-צבי:

שאלה: מה דעתך על הליבה המשפחתית?

תשובה: אני חושבת שאין לזה מקום בחברה הקיבוצית. אך מכיוון שהחברים החליטו על כך אז הגילים שלפי דעתי צריכים להכלל בזה הם מגיל שנה עד גיל שבע. כי לפי דעתי עד הכנסו לכיתה הילד אינו מרגיש בחברה ואינו זקוק לה אבל כשמתחילים ללמוד זה יתן לו הרגשה שהוא מתחיל להתבגר ואז הוא מרגיש צורך להיות בתוך חברה.

שאלה: מה דעתך על הענין ש"עשור" צריכים לעבור לליבה משפחתית?
תשובה: לפי דעתי היה זה משגה חמור ביותר. כי חברת "עשור" התבגרה בתקף, (מתרגשת) והיה זה לפי דעתי מעשה קצת אנכי בהסמעת תרוצים מצד ההורים. לפי דעתי הם היו צריכים לשמוע את דעתנו בענין ולהתחשב בה, בכל זאת אלה חיינו אנו.

המנהיג יו"ם דניאל סמברג על הליבה המשפחתית?

תשובה: מילדים אינם רוצים בזאת (כולל אנו)
שאלה: מה דעתך על העברת עשור לליבה משפחתית?
תשובה: היו צריכים להתחשב בדעתנו. (מתלהב) היו גם צריכים לשאול את הילדים בענין הרהוט, ושלא יתקעו לנו קרש באמצע החדר.

שאלה: איך אתה מרגיש שתצטרך לישון עם אחי קטנים בחדר?
תשובה: לי לא אכפת לישון אם האחות שלי, אך יש ילדים שלהם זה מפריע אבי אותם יחד ואני מקוה שהחברים יתחשבו בדעתנו כפי שאנו מתחשב בדעת חברי. (מאוד בהבה מהראיון ורוצה שישאלו אותו)
לפי דעתי אם כבר צריכים להכניס הילדים לליבה משפחתית אז בגיל צעיר יותר.

שאלה: איזה גיל?

תשובה: עד גיל 12. ללא לקחת ילדים שחיו תמיד בחברה אחת וביחד כל השנים ופתאום לתקוע אותם בחדר ההורים. (מלווה את דבריו במילים בערבית שלו היינו מעלים אותם בכתב היה ביר מסמיק).

המרואי יבת - נורית גולן:

שאלה: מה דעתך על ליבה משפחתית?

תשובה: אני לא בעד ליבה משפחתית מגיל מסוים. אני חושבת

שעה טובה לגיל הרך.

שאלה: מה דעתך על הכנסת עשור ללינה משפחתית?

תשובה: גרוע מאוד, טפסי ביותר. לא שאלו לדעתנו ורק התחשבו

בהורים המסכנים האלה (בהתמרמרות). אני נגד כל הפסיכולוגיה,

וְאָנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁזֶה תְּרוּץ. מִפְּנֵי שִׁילּוּדִים שְׁחִיר 13 שָׁנָה יַחַד פִּתְאֹם

יִרְצוּ פֶּנֶה שְׂקֵטָה וְלֵהִיּוֹת לְבָד? אֲנִי מַסְכִּימָה רַק לַעֲבֹדָה

שאנחנו לפעמים לא רוצים לראות אף אחד אבל אם אני מבסה

לברר ממה הוא הרי זה מהורי ולא מחברי הכיתה. להפך.

אני מוצאת בילדים האחרים שותף וחבר : לצרה.

שאלה: מה דעתך על זה שתצטרכי לישון עם אחיך?

תשובה: קצת מפחיד אותי. בשבת אצטרך לקום ב 7.00 ולא אוכל

להיות חפשיים בחדר.

כל הזמן צריכים להיות שקטים, אי אפשר לעשות משהו מאוחר

בלילה. כשיקימו אותו בבקר יכנסו לי לחדר ואני לא אוהבת

שנכנסים לי לחדר כשאני עוד לא קמתי.